

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се подаје у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Председника Министарског Савета, Министра унутрашњих дела, одликован је:

Златном Медаљом за грађанске заслуге
Петар Поповић, председник општине буштранске.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 29. јуна 1905. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Председника Министарског Савета, Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника треће класе округа крушевачког, Косту Јанковића, начелника исте класе округа моравског, — по потреби службе;

за начелника четврте класе округа моравског, Драгутина Тодорића, начелника исте класе округа крушевачког, — по потреби службе;

за начелника прве класе среза звишког, Ивана Ђонића, начелника исте класе среза лавачког, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза добричког, Николу Милосављевића, начелника исте класе среза жупског, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза жупског, Јована Ђ. Јовановића, начелника исте класе среза добричког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза црногорског, Чедомира Перића, начелника исте класе среза златиборског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза златиборског, Владимира Маленовића, начелника исте класе среза црногорског, — по потреби службе;

за писара прве класе среза темнишког, Љубисава Грковића, писара исте класе среза жичког, — по потреби службе; и

за писара прве класе среза жичког, Чедомира Урошевића, писара исте класе среза темнишког, по потреби службе, — све по старом закону.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 28. јуна 1905. г. у Београду

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Председника Министарског Савета, Министра унутрашњих дела, поставити:

за писара друге класе Министарства унутрашњих дела, Александра Кузмановића, писара треће класе истог Министарства;

за писара прве класе среза лепеничког, Бранка Вукојевића, писара друге класе истог среза;

за писара прве класе среза параћинског, Војислава Петровића, писара друге класе истог среза;

за комесара железничке полиције у Ристовцу у рангу среског писара прве класе, Манојла Мрвића, комесара исте железничке полиције, у рангу среског писара друге класе;

за писара прве класе среза масуричког, Мирка Ивковића, писара друге класе истог среза;

за писара прве класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Божицара Радовановића, писара друге класе истог среза;

за писара прве класе среза голубачког, Косту Костића, писара друге класе истог среза;

за писара прве класе среза љубињског, Милована Максимовића, писара друге класе истог среза;

за писара прве класе среза јасеничког, округа смедеревског, Ђорђа Матића, писара друге класе истог среза; за комесара топчидерске полиције, у рангу писара управе града Београда прве класе, Милорада Тутунџића, комесара исте полиције у рангу писара управе града Београда друге класе;

за писаре прве класе управе вароши Београда: Душана Миловановића, Милана

Првуловића и Ранка Трифуновића, писаре друге класе исте управе;

за писара друге класе управе вароши Београда, Петра Протића, писара треће класе исте Управе;

за писара друге класе среза арињског, Данила Јокановића, вршиоца дужности писара истог среза, у рангу писара начелства прве класе;

за писара друге класе управе града Београда, Живка Сарамандића, писара треће класе исте управе;

за вршиоца дужности писара среза неготинског, у рангу писара начелства прве класе, Аврама Тодоровића, вршиоца дужности писара истог среза, у рангу писара начелства друге класе;

за вршиоца дужности писара среза сврљишког, у рангу писара начелства прве класе, Драгомира Крстића, вршиоца дужности писара истог среза, у рангу писара начелства друге класе;

за вршиоца дужности писара среза звишког, у рангу писара начелства прве класе, Велимира Кузмановића, вршиоца дужности писара истог среза, у рангу писара начелства друге класе;

за вршиоца дужности писара среза моравског, округа пожаревачког, у рангу писара начелства прве класе, Радомира Васиљевића, вршиоца дужности писара истог среза, у рангу писара начелства друге класе;

за вршиоца дужности писара среза хољског, у рангу писара начелства прве класе, Милорада Стојнића, вршиоца дужности писара истог среза, у рангу писара начелства друге класе;

за вршиоца дужности писара среза пољског, округа београдског, у рангу писара начелства прве класе, Сретена Трифуковића, вршиоца дужности писара истог среза, у рангу писара начелства друге класе;

за вршиоца дужности писара среза ресавског, у рангу писара начелства прве класе, Милана Ј. Миливојевића, вршиоца дужности писара истог среза, у рангу писара начелства друге класе;

за вршиоца дужности писара среза бањског, у рангу писара начелства прве класе, Милована Тадића, вршиоца дужности писара истог среза, у рангу писара начелства друге класе;

за вршиоца дужности писара среза драгачевског, у рангу писара начелства прве класе, Драгомира В. Муњића, вршиоца дужности писара истог среза, у рангу писара начелства друге класе;

за писара прве класе начелства округа моравског, Косту Ал. Поповића, писара друге класе истог начелства;

за писаре прве класе начелства округа врањског: Перка Зековића и Јевту Бекрића, писаре друге класе истог начелства;

за писара прве класе начелства округа крушевачког, Живка Павловића, писара друге класе истог начелства, — све по старом закону.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 29. јуна 1905. год. у Београду.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу мају 1905. год.

Према званичним подацима полицијских власти, у току месеца маја тек. год. било је у Србији:

1. Убиства	39
2. Детоубиства	6
3. Нехотичних убиства	8
4. Покушаја убиства	26
5. Разбојништва	7
6. Злонамерних поништаја туђих ствари	32
7. Паљевина	7
8. Опасних крађа	186
9. Тешких телесних повреда	24

Од изложеног дела пронађено је: убиства 30, детоубиства 4, нехотичних убиства 8, покушаја убиства 22, разбојништва 6, злонамерних поништаја туђих ствари 10, опасних крађа 59 и тешких телесних повреда 24.

Највећи број убиства извршен је помоћу ватреног оружја (19), затим помоћу оштрог оруђа (11), помоћу тупог оруђа (6) и задављивањем (2); начин извршења једног убиства непознат је, пошто се на костуру ово није могло констатовати.

Узроци са којих су ова убиства извршена леже: У међусобној свађи за 15 случаја, у користољубљу за 7, у освети за 3, у породичној распри за 2, у вршењу дужности за 2, и у љубави за 1 случај. За осталих 9 случајева узроци нису тачно утврђени.

Посматрана према местима на којима су извршена, изложена убиства јављају се: у срезу расинском 3 (1 непронађено), у срезу бањском 3, у срезу косаничком 3 (2 непронађена), у срезу јабланичком 2, у срезу гружанском 2 (1 непронађено), у срезу бољевачком 2, и по 1 у срезима: космајском (непронађено), ваљевском, масуричком, јасеничком округа крагујевачког (непронађено), неготинском (непронађено), ресавском, нишком, морав-

ском округа нишког, нишавском, мачванском, млавском, љубићском (непронађено), подунавском, орашском, зајечарском (непронађено), прокупачком, пожешком, златиборском, ариљском, моравичком, драгачевском, жичком и у варошима: Београду и Крагујевцу.

Детоубиства су извршена: у срезу пожешком 1, у срезу јабланичком 1, у срезу голубачком 1, у срезу млавском 1, у Крушевцу 1, и у срезу јасеничком окр. крагујевачког 1. Последња 2 нису пронађена.

Нехотична убиства извршена су: у Београду 2, и по 1 у срезима: ваљевском, копаоничком, голубачком, пожаревачком, подунавском и жичком. Сви су извршиоци познати.

Покушаја убиства било је: у Београду 3, у срезу јабланичком 2 (1 непознато), у срезу трнавском 2, у срезу космајском 2, и по 1 у срезима: посавском округа београдског (непознато), тамнавском, лепеничком (непознато) поречком, у оба моравска, јадранском, млавском, качерском, јасеничком окр. смедеревског, зајечарском, левачком, деспотовачком, ресавском, прокупачком, црногорском (непознато) и у вароши Пожаревцу.

Половина од ових дела извршена је у међусобној свађи.

Разбојништва су извршена у срезу поречком 1, у срезу порађинском 1, у срезу моравском округа нишког 1, у срезу ваљевском 1 (непронађено), у срезу хомољском 1, у срезу млавском 1 и у вароши Пожаревцу 1.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу трстеничком 5, у срезу пољаничком 4, у срезу расинском 2 (1 пронађен), у срезу љубићском 2 (оба пронађена), у срезу парађинском 2 (оба пронађена) и по 1 у срезима: грочанском, лесковачком, оба јасеничка (оба пронађена), ражањском, (пронађен), бањском, јадранском, поцерском, левачком (пронађен), ресавском, пожаревачком, качерском (пронађен), орашском, прокупачком, пожешком и у варошима: Врањи и Пожаревцу.

Вредност уништених ствари износи око 3600 динара.

Паљевине су извршене: у срезу колубарском округа београдског 2, и по 1 у срезима: лепеничком, ражањском, сврљишском, поцерском и ресавском

Вредност ових паљевина износи око 1000 динара.

Опасне крађе извршене су: у срезу јабланичком 7 (1 пронађена), у срезу лепеничком 7 (2 пронађене), у срезу крагујевачком 7 (4 пронађене), у срезу пожаревачком 7 (2 пронађене), у срезу ражањском 6 (2 пронађене), у срезу расинском 6 (2 пронађене), у срезу грочанском 5 (све пронађене), у срезу млав-

ском 5 (2 пронађене), у срезу моравичком 5 (1 пронађена), у срезу љубићском 5, у Београду 5, у срезу беличком 4 (1 пронађена), у срезу рађевском 4 (1 пронађена), у срезу звичком 4 (1 пронађена), у срезу хомољском 4 (1 пронађена), у срезу орашском 4 (2 пронађене), у срезу ужичком 4, у срезу врачарском 3 (1 пронађена), у срезу колубарском округа београдског 3, у срезу пољаничком 3, у срезу брвопаланачком 3 (1 пронађена), у Ћуприји 3, у срезу левачком 3 (1 пронађена), у срезу деспотовачком 3 (1 пронађена), у срезу ресавском 3 (све пронађене), у срезу мачванском 3, у срезу јадранском 3 (1 пронађена), у срезу голубачком 3 (2 пронађене), у срезу качерском 3 (2 пронађене), у срезу рачанском 3, у срезу пожешком 3, у срезу драгачевском 3 (1 пронађена), у срезу посавском окр. београдског 2 (1 пронађена), у срезу тамнавском 2, у срезу лесковачком 2, у срезу јасеничком окр. крагујевачког 2 (1 пронађена), у срезу трстеничком 2, у срезу сврљишском 2, у срезу нишком 2 (1 пронађена), у срезу посаво-тамнавском 2, у срезу поцерском 2 (обе пронађене), у срезу моравском окр. пожаревачког 2 (1 пронађена), у срезу таковском 2, у срезу јасеничком окр. смедеревског 2 (1 пронађена), у срезу бољевачком 2 (1 пронађена), у срезу прокупачком 2 (обе пронађене), у срезу ариљском 2, у срезу златиборском 2, у срезу трнавском 2; по 1 пронађена у срезима: космајском, гружанском, жуљском, азбуковачком, подунавском, добричком, и варошима: Врањи, Крагујевцу и Нишу, и по 1 непронађена у срезима: подгорском, крајинском, дужничком, рамском, заглавском, црногорском, жичком и варошима: Неготину и Крушевцу.

Вредност свих ових крађа износи око 13.400 динара.

Поред изложеног, у току месеца маја извршено је у Србији још и 14 самоубиства, и то у овим местима: у срезу јадранском 2, у срезу качерском 2 и по 1 у срезима: колубарском округа ваљевског, масуричком, јасеничком округа крагујевачког, расинском, ресавском, поцерском, драгачевском и у варошима: Београду, Неготину и Ужицу.

Самоубиства ова извршена су вешањем 8, давленијем у води 1, ватреним оружјем 2, и тровањем 1.

Узроци њиховом извршењу леже: у душевном растројству за 5 случаја, у дугој болести за 2, у материјалним неприликама за 2, и по 1 случај услед домаћих распри, гриже савести и љубави. За остала 2 случаја узроци су непознати.

Покушај самоубиства извршен је 1 у Врањи ватреним оружјем услед дуге болести, и 1 у срезу врачарском давленијем у води услед домаћих распри.

Општи преглед до сада изложених дела по окрузима овакав је:

Господи број	О К Р У З И	Убиства	Детубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Силовања	Злонамерни поништаји туђих ствари	Паљеvine	Опасне крађе	Тешке телесне повреде	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	1	—	—	3	—	—	1	2	14	—	—	1
2	» ваљевски	1	—	1	1	—	—	—	—	3	—	1	—
3	» врањски	3	1	—	2	—	—	6	—	13	—	1	1
4	» крагујевачки	4	—	—	1	—	—	1	1	18	2	1	—
5	» крајински	1	1	—	1	1	—	—	—	5	—	1	—
6	» крушевачки	3	1	1	—	—	2	3	1	16	1	1	—
7	» моравски	1	—	—	3	1	—	4	1	16	3	1	—
8	» нишки	5	—	—	1	1	2	1	1	5	1	—	—
9	» пиротски	1	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—
10	» подрински	1	—	—	1	—	—	2	1	15	6	3	—
11	» пожаревачки	1	2	2	3	3	—	2	—	26	3	—	—
12	» руднички	1	—	—	1	—	—	3	—	10	4	2	—
13	» смедеревски	2	—	—	1	—	—	—	—	7	3	—	—
14	» тимочки	3	—	—	1	—	—	—	—	3	1	—	—
15	» топлички	4	—	—	1	—	—	1	—	3	—	—	—
16	» ужички	3	1	—	1	—	—	1	—	15	—	1	—
17	» чачански	3	—	—	1	—	—	—	—	11	—	1	—
18	Управа града Београда	1	—	2	3	—	—	—	—	5	—	1	—
Свега:		39	6	8	26	7	4	32	7	186	24	14	2

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског одељења Министарства Унутрашњих Дела, 27. јуна 1905. год. АБр. 1023.

СТРУЧНИ ДЕО

КРИМИНАЛНА СУДСКА ПОЛИЦИЈА

као нарочита установа

(СВРШЕТАК)

Наравно, да оваква организација криминалне полиције предпоставља судску истражну власт, коју ми, на жалост, још немамо, а коју смо, истина, некада имали, али у тако изопаченом и несрећном облику, да је боље и немати је, него је имати у облику, у ком је у нас постојала и у коме она није ни личила на судску истражну власт.

Тако исто било би потребно да постоји још и установа добро уређеног државног тужиштва, установа, у којој би државни тужилац, као представник целокупне судске власти за област кривичног правосудја, имао пуну власт надзорне претпостављене власти за сву истражну власт у онемо кругу. Тиме не би била ни уништена ни ослабљена непосредна веза криминалне полиције са истражном влашћу, већ би, преко државног тужиоца, била доведена у посредну везу са целокупном судском влашћу, те би тиме њена веза са судовима била само појачана и допуњена. По праву, да корегира и контролише сву радњу истражних власти своје области, са правом најшире иницијативе и мешања у истрагу за све конкретне случајеве, државни тужилац, преко ис-

тражне власти, био би у праву да стално прати и проучава и радњу криминалне полиције, да благовремено уочи њене недостатке и неупутности, да својим наредбама корегира и допуњује њен рад у даљој пракцији и да поступним практичним усавршавањем особља у позиву полиције безбедности, зајемчи истражној власти и државном тужиштву повољан ток и резултат истраге. Ова велика, управо неограничена мешавина државног тужиштва не само није противна начелима истражне власти, него им сасвим добро одговара. Јер, и ако је сав посао и криминалне полиције и истражне власти, намењен употреби и расправи судске власти, није ни у том делу рада истражна власт напуштена. Напротив, она се и тамо још у ауторитативнијем и појачаном облику продужава у надлежности државног тужиоца, као представника јавног интереса у оном делу, у коме је држава позвана да употреби све законо старање, да окривљено лице искуси последице објективно примењеног закона. Истина, да државни тужилац у пракцији те своје задаће више је представник тужиоца, а мање истражника, те је у толико и његова активност више упућена на штету положаја оптуженог лица, али ипак за објективни ток истраге његово мешање не представља никакву опасност. Све и да се узме, да ће утицај државног тужиоца, у главном, тежити, да истрагу упути правцем, који води осуди оптуженог, истражна власт, која има дужност да тражи материјалну истину, мора

увек ислеђивати и све факте и околности, које иду у корист оптуженог. Шта више, за ту страну истраге већ је и сам оптужени довољно интересован, да изнесе пред истрагу све што му иде у прилог и што може оборити или ослабити доказне аргументе, који су против њега ислеђени. Због тога, сасвим је потребно обезбедити утицај државног тужиоца на истрагу баш у оном правцу, који открива тајанственост злочина и пронађеном зликовцу осигурава осуду на оптуженичкој клупи. Радећи на прибирању таквих доказних података и контролишући истрагу највише у том смислу, он јој у ствари олакшава праву задаћу, и чувајући је од погрешног поступања упућује на одређене доказне податке, који су довољни да се сви остали противни и погрешни закључци негирају. На тај начин, благовременим утицајем државног тужиоца на истрагу, отклањају се незгодне последице једне погрешне истраге и осигурава да тешке последице истражног стања сноси лице, за чији стварни, окривљенички положај, има највише разлога по закону.

На жалост, ми ни из далека немамо установу сталног и правог државног тужиштва, каква је она у других културних народа, ма да је питање о потреби такве установе давно пречишћено. Желети је, да се организација наше судске власти поправи и допуни, поред осталог, и установом истражне судске власти и сталног државног тужиштва, спроведеног кроз све судске инстанце. И једна и друга установа прешне су природе. Факат, да оне још не постоје, права је аномалија за једну савремену правну државу, у којој угледнији политички људи готово свију странака толико много претендују на политичка права и личну слободу и независност грађана, а тако мало и говоре и раде на томе; да се јавна безбедност што јаче загарантује, да се и у ствари створи солидна подлога за egzистенцију и употребу грађанских права у опште. Тако појачано кривично правосудје, уз установу снажне, добро организоване и децентрализоване криминалне судске полиције, давало би, за цело, далеко боље резултате од оних, које сада имамо, те би можда једном и у том односу добили повољнију квалификацију савремене правне државе, па би се вероватно ослободили и те тешке, са теоријског правног гледишта веома одвратне, па ипак, за наше прилике, још потребне практике оријенталског система, да за новац, са уценама, купујемо проналазак и хватање готово сталних зликоваца најтеже врсте. Ако се то код културнијих народа и практикује као изузетак, у нас је таква практика не само обична и стална, него и нарочитим законом сређена. Да, да! Било би крајње време учинити нешто од веће вредности и у овом односу, нешто више од онога, што може дати практика сашоровања села, кулчарских потера и новчаних уцена.

Колико много полаже поменути немачки писац Др. Швикерат на установу нарочите судске полиције за сам Берлин и у опште за целу Пруску, довољно је да напоменемо његове наводе, да би, тек са таквом установом, државно тужиштво

могло свој задатак потпуно исправно да врши. Само тада, вели исти писац, може државно тужиштво да прими на себе одговорност, да ће рад на гоњењу и проналаску зликоваца, имати јединства и једнообразности, и да неће зависити од прохтева његовог спомоћног особља. А кад се овакви приговори могу истицати за земљу, у којој је кривично правосуђе једно од најбољих, шта ли би се тек имало да примети на једнообразност и јединство радње органа истражне власти у нашим приликама, кад код нас у опште и не постоји нарочита, добро квалификована и организована истражна власт, нити она у опште има обележје судске истражне власти, кад државни тужилац нема никаква утицаја на истрагу, а код установа државног тужиштва нити има ма какве везе са истражним властима, нити је организована на начелима савремене и нарочите установе. Шта ли би се, тек ту, могло рећи о могућим прохтевима и произвољностима „спомоћног особља“, које ради на истрази? Какве ли резултате може давати истрага те земље, у којој ни један од начелних потребних услова нема за саму организацију власти, која те услове треба да ради. Било би вазда питања, која би се могла ставити, али која упућују на један исти одговор: да у нас нема начелних погодаба за јаку истрагу, па самим тим и за јако кривично правосуђе. Доста је да упутимо на доказе, који су непобитни, а при том стални. Кога занима да проучи општи резултат кривичне истраге у нас, не треба му ни много муке ни много времена, па да се увери у сву важност и истинитост наших горњих напомена. Из године у годину остаје непронађен огроман број криваца не само за обичније него и за најтеже кривице. Истрага за масу таквих кривица није у опште довела ни до толико повољних резултата, да би се у опште могли да пошљу акти судској власти на надлежност. А опет, колики ли је број случајева, у којима је истина окривљено лице и оптужено, али без икаква резултата, у главном, због тога, што истрага није успела прибавити ни један законски доказни аргуменат, или у колико их је и прибрала, ти докази нису по закону довољни, или су, често, тако констатовани, да се на судским претресу покажу као сасвим неосновани. Према томе, маса кривичних случајева свршена је без икаква резултата или још код саме истражне или судске власти, а врло често само зато, што у своје време није урађено што треба, или што се није имало довољне подобности, да се оно што је урађено, уради како треба. Наравно, да овако „упуштени“ случајеви истраге, који гомилају архиве полицијске и судске власти, снажно дејствује на праве кривце, да злочин и даље продуже у доста оправданом уверењу, да им се ни у будуће неће ући у траг. Потребно је, дакле, оспособити истрагу пуним учешћем елементарна, који њој начелно припадају и у облику пуне јаке истражне власти и у облику пуне контроле правог, савременог државног тужиштва, па најзад — и у облику поузданог спомоћног органа —

организацијом криминалне судске полиције. Снажна, непрестана службена веза ових установа, њихов међусобни однос заједничког рада и централна контрола државног тужиштва зајемчила би јединство и једнообразност рада свију органа истраге, њихову брзу и одлучну радњу у мери, која би истрази знатно више доприносила, него што је то сада случај. И кад се ово тражи за једну Пруску, онда за Србију тај захтев има далеко јачих разлога. То, што по изузетку по нека полицијска власт ипак показује врло добре резултате и у овој врсти дужности, не одузима значај правилу, а по правилу ти резултати, релативно, веома су неповољни. У осталом, и тамо, где су ти резултати услед нарочитих, јачих службених одлика извесних полицијских чиновника, повољнији, стварањем бољих услова, којима би истражна власт била појачана, општа ситуација истраге само би још више добила, а не би изгубила. Као издвојена, установа криминалне судске полиције била би изложена далеко јачем надзору истражне власти и државног тужиштва, као што смо то раније напоменули. Самим тим, и обавезном корективом, коју би истражна власт, а преко ове и државно тужиштво, уносила у службени рад криминалне судске полиције, њено особље стално би појачавало своју практичну спрему, боље би појимало прави смисао своје задаће, па, у вези с тим, и дужности, које из ње излазе. Изложен сталној ревизији и контроли истраге, рад судске криминалне полиције био би благовремено поправљен и где треба допуњен. Сем тога, посао би био увек раније довршен умешном радњом особља, која на тим пословима стално, а са добрим упутствима ради. Етичка страна овога важног посла добила би јаче јемство у загарантованом утицају истражне власти и државног тужиштва, јер би ове власти увек биле у положају, да благовремено уоче намерне неисправности, које се у истрагу уносе, и да одстране даље радње и утицаје којима би се истрага у самом свом почетку, као најважнијем делу ометала и скретала с правога пута. Знајући за све то, за laku могућност да им се у траг уђе и намера осујети, рачунајући на опасне последице, које таква евентуалност доноси, органи криминалне полиције имали би пуно разлога, да у своје поступке уносе строгу објективност и да се клоне неморалних и неисправних утицаја и радња. Овако ситуирана у самом свом почетку, истрага би имала поуздану и коректну основу за даљи развој ствари и за што потпунији успех у извођењу дијала, коме је намењена. Вероватно је, да се тада не би тако лако и тако често могле завршавати истраге стереотипним и готово јединственим фразама, које показују архиве наших истражних власти, а којима је садржина, истина веома кратка, али веома опасна и карактеристична; фразе које обично овако гласе: „до проналаска кривца, акте у архиву.“

Налазећи, да су истакнути разлози довољни за разумевање и правдање главног начела, о коме је у овом напису било речи, а на име, да треба организовати

нарочиту установу криминалне судске полиције, остаје нам још да напоменемо, да би право централне административне надзорне власти над овом установом припадало Министарству Правде. Наравно, да би практика надлежности криминалне полиције, сама служба њених органа, стајали под искључивим и непосредним утицајем судске власти у смислу, у коме смо то показали; али у свем осталом односу, а у облику, у коме Министарство има надлежност централне административне власти према судској власти, оно би је имало и према криминалној полицији. Сем тога, Министарство Правде имало би према установи криминалне полиције још и сву осталу власт, коју претпоставља право на потпуно слободни избор личног састава криминалне полиције, у колико тај избор није нарочито ограничен законским квалификацијама, које би се за поједине положаје захтевале. Тај утицај био би јачи но према судској власти још и у надлежности за примену дисциплинске власти, пошто установа криминалне полиције не може имати ону независност и самосталност, која припада судској власти и која одстрањује јачи утицај, па самим тим и јачу дисциплинску власт према судијама. Другим речима, особље криминалне полиције било би у дисциплинском и административном односу према Министарству Правде ситуирано сагласно начелима, која вреде за однос административног особља судске власти, у колико не би било оправдано, да се и у том односу унесу у законодавство нарочите гаранције, да се исправни и добро употребљиви органи довољно заштите од произвољних и штетних мера утицаја Министарства, другим речима, од евентуалних злоупотреба политичке власти, којима би се ауторитет и строго савестан рад и позив криминалне полиције ометали.

М. А. Поповић

УТВРЂИВАЊЕ ИДЕНТИТЕТА ПОМОЋУ ОДЕЛА

(НАСТАВАК)

Претпоставимо да величина нађеног шешира износи 170·5 мм. за дужину и 146 мм. за ширину. Одбијајући од ових бројева познате разлике у 6·5 и 6 мм., наћи ћемо да антропометријске мере дужине и ширине главе његовог бив. сопственика износе 164 и 140 мм.

Ми смо видели, говорећи о класификацији, да су све дужине главе до 183 мм. а ширине до 153 мм., уврштене у групу *малих*. Јасно је, према овоме, да о каквој грешци не може бити ни говора, јер нам још остаје 19 мм. за дужину и 13 за ширину, преко којих би бројева грешка била апсолутно немогућа.

Није у осталом, тешко увидети, да је у овом случају, као и у свима случајима у којима би мере шешира варирале између 183—6 $\frac{1}{2}$ мм. и 153—6 мм. изглед на успех био потпуно извесан, позитиван.

Ови исти резултати добијају се и за мере главе које су оквалификоване као

велике, т. ј. оне чија класификација почиње тек од 190 и 159 мм. и у које би се, према изложеном, могле уврстити све мере шешира које би прелазиле 196·5 (190+6·5) за дужину и 165 (159+6) за ширину.

Док се, на овај начин, могу са позитивношћу одредити мере „малих“ и „великих“ глава, дотле је ствар мало компликованија и неопознатија са мерама средњих глава, које варирају између 184—190 мм. за дужину и 154—159 мм. за ширину. Мере шешира, које би овим мерама одговарале, биле би: 190·5 милим. (184+6·5) — 196·5 милиметара за дужину и 160 (154+6) — 165 милим. за ширину. Ако упоредимо крајње цифре дужине (196·5) и ширине (165) шешира средњих глава са крајњим цифрама дужине и ширине шешира малих глава: 189·5 (183+6·5)—159 (153+6), и са почетним цифрама дужине и ширине шешира великих глава 196·5—165, увидећемо на први поглед, да се ове цифре толико приближују и додирују, да би у већини случајева било немогуће одредити границу између две суседне групе. При оваквом стању ствари не остаје нам ништа друго, до да наше истраживање проширимо на обе суседне групе у класификацији све дотле, док се помоћу ширине главе или дужине средњег прста не би са позитивношћу одредила група у којој треба ограничити истраживање.

Ако, дакле, не можемо рачунати на позитивне резултате са средњим мерама главе, ипак су нам и ове од користи, јер у најгорим случајима ограничавају истраживање на две суседне групе: мале и средње, или средње и велике.

У пракси се још чини разлика између тврдих и меких шешира, али је ова разлика тако фина и незнатна, да је ми нећемо овде износити, јер скоро ни у колико не доприноси главној ствари.

Што се тиче путничких, собних и у опште меких капа, разлика између њихових мера и мера антропометријског описа износи 5½ мм. за дужину и 5 мм. за ширину.

Треба још знати, да се тачне мере једног шешира могу добити само помоћу онаквог истог лењира, који употребљују шеширције, за узимање мере на основу старих шешира и који служи за мерење унутрашњих пречника.

И још нешто:

По истим принципима, по којима се на основу одела и обуће утврђује антропометријски опис, може се помоћу овог последњег утврдити мера одела и обуће, што је по некад за истрагу врло важна ствар. Сва је разлика у томе, што у овом последњем случају, у место одузимања, као у првом, треба додавати мерама антропометријског описа разлике у 6·5 и 6 милиметара.

б. Рукавице

Употреба рукавица доста је ретка код света, који је у већини случаја предмет нашег истраживања, али су зато подаци до којих помоћу њих долазимо врло драгоцени за истраживање у репертоару антропометријском. Помоћу рукавица у

стању смо добити дужину средњег прста, а ово је мера, као што смо видели, по реду трећа у класификацији описа. Поред овога, рукавице имају и ту добру особину да, као и шешир, буду најчешће изгубљене или заборављене.

Сам начин на који се утврђује мера средњег прста помоћу рукавица веома је прост и лак, и зависи у главном од обичних нумера рукавица. Констатовано је, да између мера којима се служе рукавичари и антропометријских мера средњег прста, постоји такође извесан, утврђен однос, по коме су мере рукавичара за 27 мил. мање од мера антропометријског описа.

На основу овог утврђеног факта, и познатих односа између рукавичарских мера појединих прстију и опште нумере рукавице, израђена је ниже изложена таблица, помоћу које се на први поглед може тачно одредити тражена мера средњег прста, ако је само позната општа нумера рукавице. Ево те таблице:*)

Нумера рукавица	Дужина средњег прста према рукавичарској мери	Антропометријска дужина средњег прста
7	5·8	8·5
7¼	6·1	8·8
7½	6·5	9·2
7¾	6·8	9·5
8	7·1	9·8
8¼	7·5	10·2
8½	7·8	10·5
8¾	8·1	10·8
9	8·5	11·2
9¼	8·8	11·5
9½	9·1	11·8
9¾	9·5	12·2
10	9·8	11·5

Приликом говора о класификацији описа видели смо, да су све мере средњег прста до 10·8 см. уврћене у групу малих, оне од 10·9—11·4 сантиметара у групу средњих, и најзад оне од и преко 11·5 см. у групу великих.

Упоредљујући ове цифре са изложеном таблицом лако ћемо увидети, да све рукавице, чије нумере досежу до 8½, одговарају малој, а оне од и преко 9½ великој дужини средњег прста. Средње и за истраживање сумњиве мере, ограничене су на рукавице под нумерама: 8¾, 9 и 9¼, дакле свега на три случаја, од којих средњи (9) мора у сваком случају доћи у групу средњих мера, а остала два ограничити тражење на две суседне групе.

Као средство за утврђивање идентитета рукавице су, према овоме, много по-

*) Ова таблица, као и оне о којима ће доцније бити говора, позајмљене су из дела: „De la restitution du signalement anthropométrique au moyen des vêtements,“ од д-ра Ђорђа Бертилона. Ово дело и дело његовог брата Алфонса Бертилона: „Instructions Signalétiques“ основ су нашем раду.

узданије од шешира, па и од свију других делова одела и обуће, али су зато и најређе у употреби.

в. Ципеле

Несумњиво је, да ће антропометријска мера ноге бити равна мери ципеле мање извесној, али за исту врсту ципела увек сталној количини, коју нам треба што тачније одредити.

Пре него што се приступи одређивању ове разлике, мора се, дакле бити на чисто с тим којој врсти ципела припадају оне, које у даном моменту испитујемо.

Према дебљини ђонова, у пракси се, у главном, разликују ове три врсте ципела: тешке, лаке и средње.

У прву категорију уврћују се све оне ципеле, чији су ђонови веома дебели, и у већини случаја гвозденим клинцима потковани.

Друга категорија обухвата све ципеле са танким и једноструким ђоновима, направљеним од fine и меке коже.

Све остале ципеле уврћене су у средње, чија је одлика: двоструки ђонови. У случају сумње, треба увек прибећи овој средњој врсти.

Пошто се, на овај начин, одреди врста ципела, остаје да се одреди још једна врло важна, али у исто доба и много компликованија ствар: је ли ципела била „пашент“ или не?

Да би се пак ово могло утврдити, неопходно је потребно да је ципела била мало ношена, бар неколико дана и, услед овога, изменила у неколико свој првобитни облик.

Познато је из обичног живота, да се на површини великих, нарочито дугачких ципела, после ношења од неколико дана, почињу појављивати попречни набори и угнућа коже, који су у толико већи и дубљи у колико је ципела дужа и шира. Услед овога и сам ђон искриви се у свом предњем делу, тако да овај искривљени део има облик кљуна а цела ципела облик чамца.

Ова два знака: набори и угнућа коже с једне, и искривљеност ђона с друге стране, несумњив су доказ да је једна ципела дужа но што треба да је.

Да видимо сада како се поступа с тесним ципелама, и по чему се оне могу познати?

Овде могу бити два случаја: или је ципела кратка, или уска. У првом случају ђон је при врху излизан, а штикла у свом задњем делу угнута, док код ципела уских, кожа прелази ђономе и, у највише случаја, пуца са стране, што се врло лако и на први поглед да уочити.

Противно овим карактерним знацима за велике и тесне ципеле, код ципела правилне мере не налазе се ни набори ни угнућа коже, а ђон је у свом средњем делу нешто мало јаче изношен.

(вршиће се)

Д. Ђ. А.

ИСТРАГА ЗЛОНАМЕРНИХ ПАЉЕВИНА

(НАСТАВАК)

III. Где је почела ватра?

Место на коме се најпре појавила ватра може се утврдити путем сведока који су то непосредно видели, или путем извођења закључака из разних последица ватре. Ти се закључци могу изводити према диму, пламену и поремећајима, које је учинила ватра.

1. *Дим.* Ако се пре појаве пламена дуже времена димило, ватра је почела у простору где није било довољно приступа ваздуху. Тамо, где има довољно свежег ваздуха, гори ватра слободно, а према околностима слабо се и дим развија; у затвореним просторима, напротив, ватра брзо потроши кисеоник који тамо нађе, тиња и при том се необично много развија дима; тек кад наиђе свеж ваздух или ватра продре у слободни простор, избију светли пламенови. Узмимо да је случај сумње, да ли је најпре горело у једној соби, чија су врата и прозори били затворени, или на тавану, који се налазио изнад собе, и где увек влада јака промаја. Како се најпре јако димило, док није избио пламен, ватра је морала почети у соби; услед јаке промаје, ватра није могла на тавану тињати, већ би одмах избила свом силом.

2. *Пламен.* По правилу је да почетак ватре мора бити тамо, где је најпре избио пламен. Али може бити случај да се пламен није могао одмах појавити на месту где се први пут појавила ватра, за то што је први запаљени предмет могао само тињати, или што је недостајао потребни ваздух; тада је пламен избио на другом месту, где су испуњени сви услови за постанак и опстанак пламена.

3. *Поремећаји услед ватре.* Ако је ватра учинила знатне поремећаје, не може се увек одмах распознати где је најпре горело; пре свега мора се учинити читав низ испитивања појединости. Са згаришта ваља увек износити једно за другим неколико предмета, који су заједно горели, сравнити их једне с другима, и испитати шта је од њих морало најпре горети; према томе шта се нађе, ваља чинити и закључке. Тим је путем неки пут могуће пронаћи место где је најпре горело.

Даље ваља пазити још ово:

а. *Где је горело, а где није?*

Као места где је зачета ватра могу бити у питању само таква места, на којима се могу приметити промене од ватре.

Ако је за време ватре пао какав предмет, па је њиме покривено место сачувано од ватре, а околина на против изгорела, мора да је раније горело у околини где је тај предмет раније стајао, него ли тамо где је пао.

б. *Колико је јака изгоретина?*

Ако је један од једновремено угашених предмета знатно јаче нагорео, мора да је раније и почео горети, наравно претпостављајући, да су ти предмети подједнако подобни за сагоревање. Ако је та-

ква подобност јако различита у тих предмета која је дохватила ватра, може се промерити бар колико је дуго од прилике морао горети док је дошао у такво стање поремећености.

III.

Постоји ли дело паљевине?

1. *Околности за паљевину.*

Да постоји дело паљевине има се узети нарочито тада, ако постоји која од ових околности:

1. *Ако се ватра појавила од један пут на више места.* Злочинци често потпале ватру на више места, не би ли брже и сигурније произвели паљевину, а неки пут и за то, што прва подстакнута ватра неће да гори или не узима жељени правац. Где има више оваквих места може се видети по овоме:

а. Ако је горело на два места па су остали неповређени ватром предмети који су се налазили између њих, а распостирањем ватре од једног места ка другоме морали су допасти у њу; н. пр. ако у каквој кошари гори слама у два краја, а слама између њих не гори.

б. Ако је на више места горело, те ватра није могла доспети од једног места до другог. Али при том ваља имати у виду, да се ватра није морала даље распостирати само пламеном од једног места ка другоме, већ и варницама и јако загрејаним ваздухом.

Врућ ваздух може непосредно да запали запаљива тела тиме, што ће им додати онај део топлоте, колико им је потребно да се запале. Код разних тела врло је различита потребна топлота за запаљивост, код фосфора н. пр. врло ниска, код дрвета, угља, врло висока.

2. *Ако има изгледа на какве радње, којима се потпомагала ватра.* Да би пружи довољно приступа ваздуху, те да би се ватра могла распостирати, злочинац пре подстицања ватре отвара неки пут врата и прозоре, извлачи из намештаја фијоке, оставља отворена врата од ормана и вади и растреса из њих наслагане ствари, које би отежавале ширење ватре. Неки пут, опет ради обратно, затвара сва врата и прозоре и меће на њих завесе, да се не би споља приметио дим и ватра; том се приликом лако и сама ватра угаси услед оскудице у ваздуху, тако да се те припреме могу још и доцније приметити.

3. *Ако се нађу какви покушаји, који треба да представе узрок пожара.* Неки злочинци у исто време кад чине паљевину, потпале ватру и у пећима да би се веровало да је пожар отуда произашао; неки опет покушавају, да представе несрећан случај са лампом као узрок пожару.

После једног пожара нађено је једно разбијено стакло од лампе за петролеум. Истрагом је утврђено, да је у тепису био од прилике један литар гаса, докле је у стаклу могло стати само четврт литра. Тако се јасно видело, да је злочинац хтео представити, као да је узрок пожару несрећан случај са лампом.

4. *Ако се нађу трагови да је отежавано гашење.* Злочинци у том циљу крију

неки пут предмете, који служе за гашење, или их кваре и чине неупотребљивима.

5. *Ако су употребљена нарочита средства за паљевину.* Као средства за подстицање ватре употребљавају се нарочито петролеум, бензин, шпиритус, зејтин, маст, свеће, машине, струготине, слама, хартија, барут, смола, сумпор. Каткад се та средства тако наместе, да направе везу између појединих предмета, или да постепено и после извесног одређеног времена букну у пламен.

Да би се утврдило, да ли су употребљена таква средства ваља видети:

а. *Да ли су нађени остаци тих средстава?* Ови се могу наћи нарочито тада, ако се средство за паљевину не упали, или се пре времена угаси, а често чак и онда, ако је и заиста произвело ватру. Да би се они нашли, није довољно само овлаш прегледати место где је горело; иследник мора радити с планом и тачно испитати:

Гареж и изгоретине.

Унутрашњост намештаја. Ако злочинац једновремено подстиче ватру на више места, он намешта неки пут запаљиве материје у унутрашњост намештаја и тада их запали. Пошто се услед оскудице ваздуха ватра на таквим местима већином сама угуши, а да се на пољу и не примети, лако је у намештају пронаћи средства за паљевину. С тога приликом увиђаја ваља на све то нарочито пазити.

Патос. Ватра готово увек уништи сва средства за паљевину, која се нађу на патосу, но при паду извесних предмета може да буде случај, те да се што год сачува.

Ако је горња страна патоса претворена потпуно у угаљ, наравно да се не може више пронаћи тих средстава, али ваља дићи даске и разгледати њихово налицје, као и гар испод њих; пукотине између њих лако пропуштају скроз просуте запаљиве течности. Ако је просут петролеум, може се то наћи и констатовати чак и после неколико месеца у набојном материјалу испод дасака.

Околину места паљевине треба нарочито онда претрести и тражити запаљива средства, ако изгледа да је ватра споља подстакнута.

б. *Јесу ли запаљиве материје употребљене заиста као средство за паљевину?* Нађене материје могу према извесним околностима да буду на месту паљевине као обичне домаће ствари или каквим случајем, н. пр. хартија испод намештаја, мрље од петролеума на патосу у одајама у којима се обично употребљава и сипа петролеум. За то ваља пазити, да ли је налажење запаљивих средстава необично на тим местима. Нађе ли се какав суд тамо где му обично или никако није место, с правом се може закључити, да је употребљен у циљу паљевине.

За тим ваља пазити, да ли је из ког суда узимат петролеум у последње време пред пожар, а то се може распознати по мрљама на суду и по патосу. И најзад, да нису пред пожар пуштена да испуре бурад са запаљивим течностима,

в. Да ли је ватра горела необично брзо и јако? Код необично брзога ширења ватре најпре се може веровати, да су употребљена средства за паљевину. А да се не би лутало, ваља пре свега испитати, да то брзо горење не долази од саме конструкције зграде и предмета које је ватра обузела.

(наставиће се)

Д. В. Важић.

ПОУКЕ И УПУТИ

Право на повишицу плате задобија чиновник Указом, а не законом, кад је изменом у закону предвиђена већа плата за један исти положај.

Молбом од 17. марта 1905. године, Ђ. М., секретар Главне Контроле обратио се Председнику Министарског Савета, и молио га, да му призна право на плату од 4000 динара годишње, односно право на повишицу од 3536·40 на 4000. динара, пошто је, по чл. 8. закона о уређењу Главне Контроле, секретар Главне Контроле изједначен у рангу и правима са секретаром Апелационог Суда, а секретар Апелационог Суда, по закону о изменама и допунама у закону о устројству судова од 26. јануара 1901. године, има годишњу плату 4000 динара.

Решењем од 21. марта 1905. године, МПБр. 105., Председник Министарског Савета одбио га је од овог тражења, из ових разлога:

1. Што је упућивањем на чл. 8. закона о Главној Контроли од 1. маја 1892. године законодавац имао намеру, да секретар Главне Контроле може имати највећу годишњу плату 3536·40 динара, колико је, по тада важећем закону о устројству судова од 19. маја 1865. године имао секретар Апелационог Суда, али је за секретара Главне Контроле сасвим индиферентно, да ли ће се плата секретару Апелационог Суда повисити или смањити. Па пошто је, у закону и изменама и допунама у закону о устројству судова од 26. јануара 1901. године, плата секретару Апелационог Суда повисана од 3536·40 дин. на 4000. динара годишње, то се ово не може односити и на секретара Главне Контроле.

2. Што намеру законодавчеву о одређивању максимума годишње плате секретару Главне Контроле у 3536·40 динара, потврђује и тај факт, што је тај исти законодавац предвидео у буџету плату секретара Главне Контроле у 3536·40 динара.

По изјављеној жалби, Државни Савет одлуком од 9. јуна 1905. године Бр. 4142. поништио је решење Председника Министарског Савета, из ових разлога:

По закону од 19. маја 1865. године (Збор. 18, стр. 129., а не по закону о устројству судова од 20. фебруара 1865. године) секретари Апелационог Суда имали су ове плате: I. кл. 700., II. кл. 600., и III. кл. 500. талира. А по чл. 8. закона о уређењу Главне Контроле од 1. маја 1892. године, секретар Главне Контроле

има ранг и сва права секретара Апелационог Суда, те по томе је и жалилац могао добити плату у 700. талира или 3536·40 динара годишње, која одговара плати секретара I. кл. Апелационог Суда.

Доцније, изменама и допунама закона о устројству судова од 26. јануара 1901. године укинут је закон од 19. маја 1865. године, и секретарима Апелационог Суда, по §. 3. повишена је плата: I. кл. 4000, II. кл. 3500. и III. кл. 3000. дин. годишње, тако, да у свакој класи морају да одслуже најмање две године, па да добију плату више класе.

Како по чл. 8. закона о уређењу Главне контроле, секретар Главне Контроле има ранг и сва права секретара Апелационог Суда, то је очевидно да повишење плате секретара Апелационог Суда вреди и за секретара Главне Контроле, кад није у §. 3. Устројства Апелационог Суда изрично казано, да нове плате не вреде за секретара Главне Контроле, него да за њега остаје у важности плата по закону од 19. маја 1865. године.

Ну како у изменама и допунама закона о устројству Апелационог Суда није изречно казано, да ће ту плату, кад закон ступи на снагу, одмах добити по самом закону секретари Апелационог Суда, које је тај закон затекао у служби, повишеним платама нису се могли користити ни они, док нису Указом постављени у одговарајућој класи са платом по новом закону. То исто вреди и за жалиоца као секретара Главне Контроле, кад Указом буде постављен са највећом платом, која је одређена за секретаре I. кл. Апелационог Суда, јер звањем секретара Главне Контроле као и секретара Апелационог Суда, нема периодских повишица, него се дели на класе.

М. В.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж И С Е

Драгољуба И. Марковића, бив. кафеџију из Параћина, тражи начелник среза параћинскога, код кога има да издржава казну по пресуди, због које је и побегао из Параћина. Драгољуб је стар 30 година, сувољав, великог носа, смеђ, у цивилном оделу. Препоручује се свима полиц. и општинским властима, да га потраже и у случају проналаска спроведу начел. среза параћинског с позивом на Бр. 13498. АБр. 1024,

П О Т Е Р Е

Павле Николић, звани „Пајица“, калфа столарски из Београда стар 22 године, средњег стаса, малих бркова, смеђе косе, лепо одевен, одговара код кварта варошког за извршену крађу златног сата, ланца и прстена Карау Соненфелду, агенту из Београда. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да га потраже и у случају проналаска упуते стражарно Управи Београда с позивом на Бр. 21930.

Драга Николићева, скитачка циганка, која је решењем првост. ужичког суда била

стављена под суд и у притвор за крађу коња, побегла је из ужичке болнице, где је била на лечењу. Драга је стара 18 година, средњег раста, од одела има на себи белу кошуљу № 24. на рукавима пришивену белу чипку, црн и везен чојани јелек, сукњу од памука, а иде боса. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да је у случају проналаска стражарно упуте начелству округа ужичког с позивом на Бр. 5596 или Управи Београда с позивом на Бр. 21299.

Петар Павловић и **Светозар Јовановић**, опанчарске калфе из Шапца, ноћу између 13. и 14. пр. м-ца извршили су на опасан начин крађу сагова Спасоју Јеремичу, саџији из Шапца, па са покрађом исте ноћи побегли ка Ваљево. Петар је стар 31 годину, средњег раста, црномањаст, пун, малих плавих бркова, црне косе, од одела има штофани капут и панталоне, на ногама ципеле и на глави бели пешир. Светозар је стар 19 година, сув, плав, плавих бркова, од одела има копорав од шајка, зелене панталоне, на глави штофани пешир, на ногама опанке са кајшима. Препоручује се свима полицијским и општинским властима да их потраже и у случају проналаска стражарно упуте начелству округа подринског с позивом на Бр. 8390.

Младен Михајловић из Дуге Луке у срезу пчињском, слуга у Врањи, окривљен је код начелства округа врањског за тешку телесну повреду, али је побегао незнано куда. Младен је стар 18 година, нежењен, омален, црномањаст, носи гуњ и чакшире, на глави шубару, а на ногама опанке. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да Младена потраже и у случају проналаска упуте начелству округа врањског с позивом на Бр. 7979.

Груја Јов, колар из Белајке у срезу деспотовачком, који одговара за разбојништво, и **Јеврем Миленковић**, из Корвина у срезу млавском, који одговара за опасну крађу, пробили су ноћу између 20. и 21. пр. м-ца апсану и из исте побегли. Јеврем је утекао са оковима на ногама. Груја је стар до 19 година, сув, средњег стаса, мало погурено иде, носав је, црномањаст, у белом влашком оделу и са белом влашком шубаром на глави. Јеврем је такође средњег стаса, више сувољав, у лицу плав, без бркова и браде, у селачком оделу, а на глави има жуту влашку шубару. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за обојицом учине најживљу потеру и у случају проналаска стражарно их упуте начелнику среза деспотовачког с позивом на Бр. 8213.

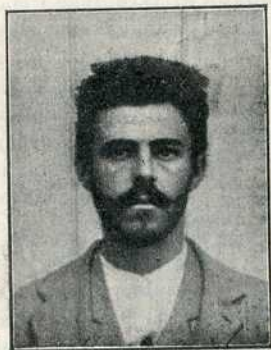
Непознати крађљивци извршили су ноћу између 22. и 23. пр. м-ца опасну крађу Јовану Петровићу, кафеџији из Забрешја и однели му 300 динара, и то 16 комада српских новчаница од по десет динара, једну аустријску петицу, а остало у динарима и ситним аустријским новцима. Начелник среза посавског у Обреновцу денешом Бр. 8510 моли тражење злочинаца и у случају проналаска да му се стражарно упуते.

Крађа стоке. Ноћу између 17. и 18. пр. м-ца украден је из авлије Недељка Даниловића, економа из Азање, један коњ, лаке кулашасте, гриве и репа црног, стар 2 године, паству, а у десну задњу ногу путоногаст; поткован немачким потковом, висок 140 см., без жига, а дуж грбине има црну пругу. Препоручује се свима полицијским и општинским

властима, да у случају проналаска о томе извести начелника среза јасеничког у Паланци с позивом на Бр. 12478. — АБр. 1011.

Крађа стоке. Ноћу између 21. и 22. пр. м-ца непознати лопови украли су из затвореног чапра Јовану Радојковићу из Сеничаја две кобиле. Кобиле обе су лаке доратасте, маторе до 9 год., једна је на десно око ћорава, обе без икаквих других роваша и беага и добро одржане. Сумња се да су ову крађу извршили цигани, јер је исте ноћи из подрума Ивана Ђорђевића из Витошевца украдено једно гурско одело половно и две коњске узде, а приликом учињеног увиђаја на месту ове крађе, нађени су трагови коњских копита, што се даје закључити, да су обе ове крађе извршили једни и исти људи. Моле се све полицијске власти да нареду тражење лопова и покрађе у своме кругу, нарочито обратити пажњу на цигане цамбасе по вашарима, па у случају проналаска спровести ми их стражарно. Из канцеларије начелника ср. ражањског 25. јуна 1905. год. № 6600 у Ражњу.

Драгутин Вељковић — „Гишица“ коцкар из Београда, у друштву са **Миланом Николићем** — „Бранковцем“, коцкаром из Ваљева, извршили су ноћу између 25. и 26. прошлог месеца опасну крађу г. Ђурђу Х. Стевићу, свештенику у Ваљеву и однели му

„Гишица“

„Бранковац“

120 форината у злату, један цесарски дукат, један аустријски златник од 5 форината, 270 форината у новчаницама, од по пет форината, један златан и један сребрн сат ремонтар Драгутин је стар 28 до 30 година, висок, промањаст, глават, у црном оделу, танак у струку, са шеширом на глави и жутим лакованим ципелама на ногама. Милан је стар 22 године, промањаст, средњег раста, сувољав, у оделу од шајка, са опанцима на ногама; врло је окретан и хитар. Начелство округа ваљевског тражи од свију власти, да их у случају проналаска стражарно спроведу њему с позивом на депешу Бр. 7094.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Суд општине лучинске, повереног ми среза актом својим од 21. јуна тек. год. Бр. 665, известио ме је да је изгубио и до данас није могао да пронађе један свој печат од гуме, на четвртастом црном дрвету, величине у пречнику 3 и по сантиметра, у средини печата је грб Краљевине Србије, а око њега пише: „Краљ. Срп. Суд. општ. лучинске,“ па онда једна звезда. Моле се све полицијске власти да настану да се овај печат пронађе и мени по-

шаље с позивом на Бр. 6582. Из канцеларије начелника среза ражањског, 24. јуна 1905. год. Бр. 6582 у Ражњу.

Роза Грим, служавка, родом из Глогоња у Аустро-Угарској и поданица исте државе, по пресуди кварта палидулског Управе града Београда Бр. 5877, прогната је на свагда у Аустро-Угарску 29. пр. м-ца, због крађе.

Роза има 28 год., средњег је стаса, плава у опште.

Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима, а нарочито пограничним, да јој не допусте повратак у Србију, а у случају већ извршеног повратка да је казне за повраћај из прогонства и понова прогнају. У овом циљу износи се и слика краљевичина.

УХВАЋЕН

Опасног разбојника, хајдука и двадесето годишњег робијаша **Стојана Станојевића**, званог „Фујора“ из Велике Јасикове, који је 20. маја ове године побегао из нишког казненог завода, власт округа крајинског, ухватила је данас, и са њиме ће се по закону поступити. Из полицијског одељења Министарства Унутрашњих Дела. 1. јула 1905. год ПМ 16411. у Београду.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Лице, чију слику износимо, ухваћено је у Шапцу, и вели да се зове **Живко Томић**, да је аустријски војни бегунац, родом из села Добринца у Срему, по занату терзија и слуга, као и то, да је служио у Лозници, Ваљеву и Обреновцу и по другим земљама ван Србије. На саслушању је изјавио, да је служио у Х. пешадијској регименти у Петроварадину, одакле је лањске године пребегав у Београд, предао се власти и ова га је упутила у Књажевац на стално живљење. Из Књажевца је бежао у Бугарску, а одатле се преко Пирота и Крајева вратио у Шабац.

Начелство округа подринског сумња, да је Живко извршио какво казнимо дело и да при-

крива свој идентитет, те је зато послало његову слику да се изнесе у „Полицијском Гласнику,“ не би ли се што ближе могао сазнати о њему. Ту сумњу начелства поткрепило је и то, што је начелство округа пиротског депешом Бр. 3936. од 15. пр. м-ца тражило једног аустријског бегунца, по имену Михаила Бабића, чији се опис у главном слаже са личношћу овога Живана.

Живко има на себи наше пешадијско војно одело, на ногама цокуле и на глави шајкачу;

је рапав — сифилитичан, зуби су му здрави и бели, а виде му се оба реда кад говори, стар је око 30 година, средњег раста, добро развијен и мало дужих руку.

Ако би ко знао што ближе о овом лицу, умољава се да о томе извести начелство округа подринског с позивом на Бр. 10005. АБр. 1018.